

12. IN HET VIZIER VAN DE MISDAAD

Toen we in 1968 in Duitsland arriveerden, was mijn vrouw op het hoogtepunt van haar schoonheid. Ik was een pas gepromoveerde buitenlander en naast Italiaans restaurantpersoneel, Griekse gastarbeiders en Turkse vuilnisophalers hadden de Duitsers in die tijd niet veel vreemdelingen waartoe ze zich konden aangetrokken voelen. Er waren natuurlijk heel wat Amerikanen, maar dat waren soldaten die afgezonderd in hun 'village' aan de rand van de stad woonden om zich niet te moeten integreren, zoals dat gebruikelijk is bij een bezettingsleger. We vormden dus een uitgelezen, wat exotische buit zowel voor de burens en de eigenaar van de kiosk, maar ook voor bedriegers en herbergiers. We vormden een argeloos paar dat meerdere jaren nodig had om te beseffen dat velen van de toenmalige kennissen zich slechts als vrienden hadden voorgedaan.

Het eerste voorval waarover ik hier ga berichten, is nog onschuldig. Het handelt over de uitbater van een kleine sigarettenwinkel in onze buurt, bij wie ik mijn dagelijkse portie nicotine insloeg. Hij was, naar ik kon schatten, ongeveer vijfenvijftig jaar oud en zoals ik klein van gestalte, tener en eerder houderig, maar een opgewekt man. Het duurde niet lang tot hij op een dag mijn sigarettenmerk niet meer in voorraad had. Hij zou ze wel binnen het half uur langs brengen. Of hij werkelijk die sigaretten niet in reserve had, kon ik toen niet achterhalen. Hoe dan ook, na een kwartier stond hij daar met de gevraagde sigaretten, maar ook een groot pak wc-papierrollen, waarmee hij zich wou verontschuldigen omdat hij, zgz. de sigaretten niet in de winkel had. Hij bracht ze langs net op het ogenblik dat we bezig waren met het avondeten en hij dronk natuurlijk graag een kopje koffie mee. Dit scenario herhaalde zich enkele keren en het closetpapier werd afwisselend vervangen door papieren zakdoekjes. Telkens legde hij ons weer uit dat hij tijdens de oorlog in de gevangenis geraakt was, omdat hij in een kroeg een beledigende opmerking had gemaakt over Hitler. Op een dag nodigde hij ons uit om samen met zijn vrouw naar een feestdiner te komen in een club waarvan hij lid was. Hij zou ons komen afhalen. We namen de uitnodiging aan, hoewel we eigenlijk niet goed wisten waarmee we ons ingelaten hadden. We belandden in een ruime zaal met een tamelijk lage zoldering en waarin drie lange rijen tafels stonden opgesteld, maar er waren zo te zien geen stoelen of banken meer vrij. Alle mensen waren er al. Wij kwamen – klaarblijkelijk met bijbedoelingen – als laatste aan, zodat ieder ons goed kon bekijken. We hadden nauwelijks plaats genomen aan de middelste tafelrij of de verschillende speeches begonnen. Eerst dan werd het ons duidelijk dat we terechtgekomen waren in het jaarlijkse verenigingsfeest van dwergkonijnkwekers. Over die beestjes kan men veel vertellen, dat is het enige dat ik me er nog van herinner. Ook weet ik niet meer wat we gegeten hebben, het zal in elk geval wel geen konijnenvlees geweest zijn. Daarmee had de man nu niet meteen een van onze interesses getroffen. We zijn geen lid geworden van de club en zijn

de jaren nadien ook niet meer naar hun feestdiner geweest. Naast de sigarettenwinkel bevond zich een droogkuis waar we regelmatig kwamen. Ook daar kwam het verhaal van de dwergkonijnen ter sprake. De eigenares vertelde ons dat de man die ons had uitgenodigd, bekend stond als kruimeldief en dat hij omwille van diefstal tijdens de oorlog een gevangenisstraf had uitgezeten. Nu verstonden we hoe die kerel waarschijnlijk aan het toiletpapier en de papieren zakdoekjes geraakt was. Begrijp me echter niet verkeerd! Het papier stamde niet uit de Tweede Wereldoorlog, het was wel degelijk nieuw en dus duidelijk ergens gejat. Kort nadien werd de man ziek. De winkel werd gesloten en het verhaal is voor ons zonder kleerscheuren geëindigd. Bij de vereniging van dwergkonijnenkwekers zijn we ook niet gaan informeren naar de nieuwe verblijfplaats van onze vrijgevinge toiletpapierweldoener.

De tweede anekdote heeft wel degelijk al iets met de misdaad te maken, maar we waren er ons jarenlang niet van bewust. Alles speelde zich af in de eerste drie en een half jaar van ons verblijf in de Bondsrepubliek. Ik had mijn lieve echtgenote er in de eerste jaren van ons huwelijk kunnen van overtuigen geen tv te kopen. Dat verplichte ons elke avond het samenzijn creatief in te vullen. Die creativiteit leidde ons regelmatig naar een restaurant. Met de goede burgerlijke Duitse keuken hadden we nog geen ervaring, boerenkaas met muziek (de muziek komt van de vele uien waarmee de kaas bereid is) en de vele knoedelvarianten zijn voor Belgen niet voor de hand liggende hapjes. De restaurants waar we toen naartoe gingen, waren voornamelijk Chinese of Italiaanse. Zo hadden we na ongeveer een jaar drie vaste stekken: een Chinees en twee Italianen. Het langere verhaal dat nu volgt had als achtergrond het Ristorante Da Francesco. De waard Francesco Palestrato was een jonge Siciliaan met een even jonge en mooie vrouw, die zich bezig hield met de dranken achter de tapkast. Het restaurant had zeven tafels voor telkens vier tot zes personen. In de keuken stond een kok uit de familie Palestrato. Daarnaast was er ook nog een potige ober met krullend, pikzwart haar, die niets liever deed dan aan de tafels te komen braden om nadien te kunnen flamberen. Francesco nam zelf de bestelling op bij de klanten en diende ook op samen met zijn kelner. Vaak waren we tot tweemaal per week 's avonds bij Francesco. Daar hij net als wij een buitenlander was en de twee echtgenoten het goed met elkaar konden vinden, groeide onze sympathie voor het echtpaar Palestrato en dat gold wederzijds. Ook onze zoon kwam na de eerste maanden van zijn leven al mee. Zijn zuigflesje moest er regelmatig opgewarmd worden. Met een half jaartje vertraging kon ook mevrouw Palestrato met een lieve baby haar opwachting maken. Het was in die tijd dat de kelner ons meedeelde dat hij Darmstadt zou verlaten. Hij werd vervangen door een broer van Francesco. Deze nieuwe kracht was echter niet zo behendig als zijn voorganger en aan tafel komen braden en flamberen was zeker niet zijn sterkte. Doch de vriendschap tussen ons en de Siciliaanse familie werd er niet minder om. Toen de baby van mevrouw Palestrato zo ongeveer drie of vier

maand oud was, zei Francesco ons een avond: 'Kom volgende week eens mee naar Wiesbaden. Op onze sluitingsdag rijden we dan naar een privéclub in die stad om er met vrienden te gaan dansen.' Waarom niet, zo dachten wij. Francesco zou ons meenemen en ook terugbrengen. Beter kon dus niet. We kwamen dan in die privéclub waar de hele clan Palestrato met echtgenotes en vriendinnen zich beetje bij beetje verzamelde. We hebben vele handjes gedrukt en onszelf de tijd gegund aan de omstandigheden te wennen. Niet alleen de familie Palestrato was in de club aanwezig, er waren ook enkele mensen uit de lokale bevolking tussen de gasten. We waren er nog maar drie kwartier of er vond al een vechtpartij plaats. Een keurig geklede jonge Duitser kreeg van enkele Italianen een paar meppen in het gezicht en daarbij brak zijn bril. De jongeman was volledig verrast. Aanleiding was dat hij met de Duitse vriendin van een Siciliaan had gedanst. Helemaal de kluts kwijt verliet hij daarop de club. Voorzichtigheidshalve zijn wij dan maar braaf op onze stoel blijven zitten en hebben ons niet op de dansvloer gewaagd. Onze avond was verknald en het heeft nadien wel enkele weken geduurd alvorens we weer naar Francesco's restaurant wilden gaan. Toen we uiteindelijk toch weer eens gingen, heette het eethuisje niet meer Da Francesco. We gluurden even door het raam en zagen dat Francesco verdwenen was. Waarom had hij ons daarover niet geïnformeerd en waarom was er in heel Darmstadt geen spoor meer te bespeuren van de Palestrati? Niemand kon (of wilde) ons hierop antwoorden. We waren de hele geschiedenis al lang vergeten, als vijftien jaar later een koppel bij ons op bezoek kwam, dat onverwacht het geval Palestrato ter sprake bracht. Onze gast was woordvoerder van de stadspolitie en hij vertelde ons hoe de familie Palestrato vijftien jaar geleden hier in Darmstadt haar versie van de maffia had uitgebouwd. Ze hadden geprobeerd andere restaurants een gedwongen financiële bescherming op te dringen. De meeste restauranthouders waren echter in Duitsland opgegroeid en wisten daarom gelukkig niets af van de umuerta (de zwijgplicht). Ze dienden klacht in tegen de Palestrati, maar zoals dat gewoonlijk gaat, treedt de politie niet op als er geen strafbare feiten worden gepleegd. Voor dat laatste had Francesco zelf gezorgd, toen hij bij een twist naast een auto driftig met een geladen pistool zwaaide. Er ging een schot af en daarbij kwam de bestuurder om die in de wagen zat. Blijkbaar had de openbare aanklager problemen met zijn bewijsvoering, daar Francesco, zoals ik uit het verhaal van de politiewoordvoerder kon afleiden, slechts voor een korte tijd de cel in moest. Toch was men erin geslaagd de klachten van de restauranthouders hard te maken en de hele familie Palestrato werd het land uitgezet. Bijna was een misdadiger onze vriend geweest!

Het derde gebeuren is een, op het eerste zicht, klein incident dat zich voordeed in de zomer van 1973. Bijna elke namiddag als het weer het toeliet, wandelde mijn vrouw - toen jonge moeder - met haar zoontje naar een nabijgelegen park. Bij de zandbak ontmoette ze dan andere jonge, niet-werkende vrouwen. Soms was er ook wel eens een opa of een oma bij en sporadisch een vader die voor

zijn kind zorgde en bij de zandbak een oogje in 't zeil hield. Jonge moeders zijn echter niet onaantrekkelijk voor jonge mannen en ja, omgekeerd is dat ook het geval. Zo kwam er op een dag een jonge man bij de moeders zitten en hij had Kris en de vrouw naast haar in een filosofisch gebabbel betrokken. Hij zou, naar eigen zeggen, een student geweest zijn. Toen het echter tijd werd om met onze kleine spruit naar huis te gaan en hem eten te geven, waren mijn vrouw en de student nog niet uitgepraat. Hij zou wel graag even meekomen voor een half uurtje en een kopje koffie drinken. De kerel ging mee, maar liet zich nogal afkeurend uit over onze meubels en tapijten. Hij meende dat een mens zulke dingen niet nodig heeft, als de meerderheid van de bevolking in eerder armoedige omstandigheden moet leven. Zou ze (mijn vrouw) deze kapitalistische onzin niet beter achterwege laten en zich met de strijd tegen de huidige politiek inlaten? Een jonge moeder verlaat haar kind natuurlijk niet om omwille van 'kapitalistische onzin'. De jongeman werd zonder vaarwel verder gestuurd. Mijn trouwe vrouw vertelde me 's avonds alles en dit verontrustte ons zo erg, dat ik me deze dag met die ongewone gebeurtenis nog steeds herinner. Iets meer dan tien jaar later, nadat de eerste terreurgolf van de 'Rote Armee Fraktion' in de Bondsrepubliek voorbij was, trad Christian Klar voor het voetlicht van de Duitse terreurscène. Toen mijn vrouw op tv een foto van deze Christian Klar zag, riep ze: 'Dat is hij!' en ik wist meteen wie ze bedoelde. Achteraf was ik er echter niet meer zo zeker van of het werkelijk die man was, aangezien zijn leeftijd misschien niet volledig in overeenstemming was met die van Klar. Een positieve aanwijzing daarentegen was het feit dat Christian Klar met zekerheid een langere tijd in onze stad had verbleven. In elk geval zijn we toen in aanraking gekomen met een wervingsprocedure van jonge toekomstige terroristen en de gedachte hieraan alleen al bezorgd mij koude rillingen.

Tot nu toe waren we zonder het te weten en eerder van op afstand met de misdaad in aanraking gekomen. Maar nu komt er een verhaal waarin de misdaad ons gevaarlijk in de ogen zou kijken. Het gebeurde in maart 1974. Het was weekend en we wilden met een kennis naar een dancing gaan. Het was toen een overgangperiode in de danscultuur van de al ver gevorderde twintigste eeuw. In de dancings werd er dan ook voor de helft muziek voor de conventionele dansjes en voor de andere helft van de tijd werd er ritmische, voetverzwikkende muziek gedraaid die ons nu als disco bekend in de oren klinkt. Wat er ook van zij, meestal bleven we in zo een gelegenheid min of meer bij elkaar. Zo tegen middernacht echter bemerkte mijn mooie vrouw drie vrolijk mannen, die haar naar de tapkast uitnodigden. Waarschijnlijk wilden ze haar dronken maken om later met haar zonder probleem plezier te kunnen maken. Mijn vrouw kon echter nogal wat alcohol verdragen en in haar beroepsopleiding had ze geleerd de controle in crisissituaties onder geen enkel voorwendsel uit handen te geven. Dit wetende, kon men wel verwachten dat de heren vlugger beschonken zouden zijn, te meer omdat men kon aannemen dat het drietal in de loop van de avond

toch al een en ander moesten gedronken hebben. Een eerste poging om mijn overmoedige vrouw van de tapkast weg te lokken voor een dansje, mislukte. Ik ben van nature niet jaloers en de kwaliteiten van mijn vrouw kennende, zag ik in dit alles geen dreigend gevaar. Eén uur 's nachts was toen de sluitingstijd en kort ervoor gingen mijn vriend en ik naar de hoge barkrukjes aan de tapkast om er mijn geliefde eega op te pikken. Dat viel niet mee, ze wilde niet meekomen. De drie heren verzekerden ons dat ze goed op haar zouden passen en haar vanzelfsprekend ook veilig en wel naar huis brengen. Een beetje beteuterd ging ik alleen naar huis en bracht de kinderoppas weg. Ik laat me gewoonlijk niet snel door iets uit het lood slaan en ook toen kon ik zonder problemen de slaap vatten. Uiteindelijk werd ik om half vier in de ochtend gewekt door het openen van de voordeur. Nauwelijks had ik het lampje op het nachtkast aangeknipt of ik hoorde in de gang mijn vrouw snikken. Ik sprong op en rende naar haar toe. Ze stond daar als een hoopje ellende en zei zachtjes wenend: 'Luc, ... men heeft me verkracht ...' Haar kleren waren gescheurd en ze zag er erg beroerd uit. Ik wou ze omarmen, maar ze weerde mij af: 'Nee, alsjeblieft, liever niet!' Pas nu merkte ik dat haar armen en haar rug vol kleine stekeltjes zaten. Ik heb haar dan voorzichtig op de rand van het bed laten neerzitten, ze even voorzichtig uitgekled en die stekels een voor een verwijderd. Ondertussen had ze me uitgelegd dat de man die haar naar huis zou brengen, haar met geweld in een bloembed met lage, doornige struiken had geduwd. Dit perk lag amper vijftig meter van onze woning en grensde aan een tramhalte. Ze wist van te vore dat deze kerel een gevaarlijk en fysisch sterke man was en ze had daarom weloverwogen ook geen kik gegeven. Tijdens de feiten had ze nagedacht hoe ze er levend vanaf zou kunnen geraken. Ze kwam tot het inzicht dat hij onmiddellijk na zijn zaadstorting wat ongeconcentreerd zou zijn en dat dit het ogenblik zou worden waarop ze zich zou kunnen losrukken en wegvlugten. Deze strategie slaagde en ze is er heelhuids van afgekomen. Ze rilde nog steeds over het hele lichaam en was niet in staat zichzelf te verzorgen. Ik heb haar dan op de bedrand gewassen en haar een nachtjapon aangetrokken. Nu kwamen er helaas ook de schuldgevoelens bij haar naar boven. Een verkrachting is op zichzelf beschouwd al erg genoeg, zonder dat men zich er ook nog onnodige verwijten moet voor gaan maken. Daar komt nog bij dat elk gewelddadig seksueel vergrijp bij iemand een diep psychisch letsel nalaat, dat wat men een trauma noemt. Als men in het latere leven niet permanent onder de gevolgen van zo een fatale aanslag wil lijden, moet men onmiddellijk en zonder schaamte of taboes aan de innerlijke verwerking ervan beginnen. Helemaal zonder schuld was mijn onvoorzichtige echtgenote wel niet, maar trof mij ook geen schuld? Tenslotte hadden we er samen tot dan toe een nogal losse levenswijze op nagehouden, waar ik volledig achter stond. Ik was evenzeer onvoorzichtig geweest, als ik de som maakte van mijn eigen opvattingen en daden. Ik had er natuurlijk ook schuld aan, zoals ik in ons gesprek die nacht en ook later steeds weer duidelijk gemaakt heb. We moesten ons nu afvragen of we diezelfde dag

nog aangifte zouden doen van die verkrachting. Was de dader voor de maatschappij een directe bedreiging? Het antwoord was uiteraard: 'Ja!' Ondertussen had Kris zichzelf wat herpakt en vertelde me in het kort hoe de periode na het sluitingsuur verlopen was. Ze was met het trio naar de woning van een van hen getrokken, niet ver van de dancing. Daar werd er weer gedronken, maar mijn vrouw had niet meer mee gedaan. Ze zag er nu ook heel nuchter uit. Snel kon ze opmaken dat de grootste en tevens de zwaarste van de drie iemand was, die pas de dag voordien uit de gevangenis was ontslagen of die alleen maar voor het weekend tijdelijk in vrijheid was gesteld. Het kwam tenslotte op hetzelfde neer. Nu ze dit wist, was alles niet meer zo leuk, maar mijn vrouw kon zich uit de netelige positie waarin ze zich had gemanoeuvreed, niet meer bevrijden. De heren waren nu ook stevig beschonken en een ruzie tussen de berensterke gedetineerde en een van de twee anderen brak los. Het kwam tot een handgemeen en de eerstgenoemde had zijn tegenstander tegen de muur geduwd en met een kinhaak bewusteloos geslagen. Die sukkelaar zakte tegen de wand langzaam naar beneden en toen hij na een tijdje weer bij bewustzijn was gekomen, ging hij terug rechtop staan. Doch een gelijkaardig hoekslag deed hem meteen weer langzaam in elkaar zakken. Dit scenario werd een paar maal herhaald tot weer opstaan er niet meer bij was. Nu bleef bij de andere man en natuurlijk ook bij mijn vrouw alleen nog maar angst over. Toen de bruid dan later mijn vrouw voorstelde haar naar huis te begeleiden, aanvaardde ze zonder tegenspraak. Toen ik dat allemaal gehoord had, stelde ik voor geen klacht in te dienen. Waarom zouden we ons bloot stellen om deze misdadiger weer achter de tralies te krijgen? Daar zou hij toch binnen de kortste keren zelf voor zorgen. We zijn tenslotte in bed gaan liggen en mijn vrouw is afgemat in mijn armen in slaap gevallen. Uiteindelijk heb ik meer dan drie jaar na de dood van mijn lieve echtgenote nodig gehad om die donkere schaduw van me af te werpen en deze gebeurtenis eindelijk aan het papier toe te vertrouwen.

Zoals gewoonlijk kan men na een misdrijf schadelijke gevolgen verwachten. Bij een verkrachting zijn die niet zelden van psychische aard. Maar herhaalde openhartige gedachtewisselingen en een royale pauze in onze geslachtelijke relatie hebben zonder twijfel de verwerking van het trauma gunstig beïnvloed. Nooit had mijn vrouw nadien een nachtmerrie of een ondraaglijk opduiken van beelden of angstaanjagende flitsen van die gebeurtenis. In ons geval lagen de gevolgen op het gebied van de gezondheid en die lieten zich al de week nadien gevoelen. Mijn echtgenote klaagde al enkele dagen over jeuk en irritatie in de schaamstreek. Toen ik dan eindelijk in het weekend de zaak eens van dichtbij bekeek, stelde ik vast dat de schaamharen vol luizen zat. Voor de eerste keer (en ook de laatste) in mijn leven kon ik luizen van dichtbij gadeslaan. We manoeuvreerden enkele dikkere exemplaren op een stuk wit papier, waarop we de grijsrode, nietige diertjes zagen rond krabbelen. Op dat ogenblik was ik blij niet tot de klasse van chimpansees te behoren, zo ontsnapte ik aan een langdurige en

onappetijtelijke opdracht. In de plaats daarvan ging ik naar de apotheker om mij een giftig poedertje te bezorgen dat zulke ongewenste gasten om zeep helpt. Zowel mijn vrouw als ikzelf moest het poeder aanbrengen, mijn zoon daarentegen hoefde zich niet aan die kuur te onderwerpen. Ongeveer zes weken na de verkrachting ondervond mijn liefste weer het heel menselijke verlangen, dat een man en een vrouw zo dicht bij elkaar kan brengen. We waren opgetogen weer lichamenlijk samen te kunnen zijn en alles bleek zonder problemen te verlopen. Twee dagen later ondervond ik echter dat de verkrachter een geslachtsziekte moest gehad hebben. Ik had een druiper, zoals men dat in de volksmond noemt. De medische wereld spreekt van gonorrhoe, klaarblijkelijk een zeer frequent voorkomende geslachtsaandoening. De ziekte had bij mijn vrouw tot dan toe nog geen klachten veroorzaakt, maar ditmaal kon ik wel niet gewoonweg naar een apotheek stappen en zeggen: 'Ik heb een druiper, heeft u daarvoor misschien een efficiënt poedertje of een goede zalf?' We bestudeerden het telefoonboek om uit te maken naar welke arts we zouden gaan. In Duitsland vallen de geslachtsziekten in het domein van de huidspecialisten. In België zou men eerst naar de huisarts moeten en als die geen succes heeft met zijn behandeling, stapt men naar een uroloog. Doordat we zo al geen huisartsen kenden en ook bij onze vrienden geen navraag konden doen, was het criterium voor onze keuze: 'Wie woont er het dichtst bij?' Zo vonden we een geneesheer in onze buurt, waarvan we nog nooit hadden horen spreken. We trokken er samen heen en vonden een oudere geneesheer die klaarblijkelijk net voor zijn pensioen stond. Aan het verhaal van de verkrachting schonk hij niet veel aandacht. Immers, wat vertellen mensen allemaal niet als ze met een geslachtsziekte naar een arts gaan? Hij had blijkbaar de gewoonte zich niet met die verhaaltjes in te laten. Het ging hem vooral om het behandelen van de ziekte en dat was in zulke gevallen ook de beste manier van doen. Een druiper is trouwens een banale aandoening en hij schreef ons beiden een bekend antibioticum voor. Na twee dagen was de zaak vergeten en na vier dagen konden we weer intiem contact hebben. Een week later zouden we wel nog even bij de arts langs moeten gaan ter controle, wat we dan ook deden. Ik moest hem echter vertellen dat ik door de behandeling wel tijdelijk van mijn probleem verlost was, maar dat twee dagen na nieuw intiem verkeer de symptomen weer waren opgedoken. Hij nam weer een uitstrijkje om zich ervan te vergewissen dat we sinds de laatste consultatie niets verkeerd hadden uitgespookt en het dus wel degelijk ging om een druiper. Hij schreef ons nu een ander antibioticum voor, dat we ditmaal vier dagen moesten innemen. Een nieuwe controle werd gepland binnen twee weken. Nadien probeerde hij nog minstens twee andere antibiotica, doch telkens zonder resultaat. Ondertussen waren we al bijna drie maand in behandeling. Toen hij aan het einde van zijn Latijn (en het onze) was, besloot hij na een voorafgaande gevoeligheidstest ons een week lang dagelijks een spuitje toe te dienen. We moesten de spuitjes bij de apotheker gaan afhalen en vandaar weet ik nog dat de werkzame stof gentamicine heette. Die behandeling sloeg aan, maar met onze gezondheid was alles

nog niet volledig in orde. Allebei moesten we nog naar een uroloog en bijna een jaar lang hebben we nog gesukkeld met ernstige complicaties. Dat was al bij al een zware tol die we moesten betalen.

En dan is er nog die gebeurtenis van vijftien jaar later, waarbij mijn vrouw in aanraking kwam met de politie. Mijn geliefde echtgenote had een Zwitserse vriendin, Monique was haar naam. Belangrijke eigenschappen van Monique waren haar grenzeloze energie en haar bereidheid steeds weer feestjes te organiseren en de mensen daarbij gastvrij te ontvangen. En op één vlak waren Kris en Monique het roerend eens: het uitbroeden van een of ander kattenkwaad of het poetsen bakken. Ze zagen mekaar vaak tijdens de week overdag, maar dat volstond hen niet. Ze wilden ook 's avonds onder hun twee op stap gaan en daarbij de mensen in restaurants of herbergen wat provoceren. Op een avond waren ze op wandel in het centrum van de stad en hadden reeds een paar glaasjes wijn op. Het was echter al elf uur geworden en ze wilden de laatste of voorlaatste tram beslist niet missen. Toen ze buiten in de frisse lucht kwamen, merkten ze iets dat hen daarvoor eigenlijk nog niet was opgevallen. In de lichtjes verhoogde en met straatstenen beklede bloemenbakken van de wandelzone stond een enorme hoeveelheid mooie tulpen. Ze hadden hun kelk gesloten voor de nacht, maar hun oranje kleur met de smalle gele strepen was betoverend. Dit bracht mijn stoutmoedige echtgenote op een idee en haar vriendin zal wel onmiddellijk vol enthousiasme toegestemd hebben. Op weg naar de tramhalte plukten ze ieder voor zich een zeer grote tuil tulpen en toen gebeurde dat wat ze allebei heimelijk verwacht hadden: een patrouillewagen van de politie kwam langzaam voorbijgereden. Ze wuifden de agenten toe en gingen recht op hun wagen af. Daar zouden ze, zo vertelde mijn geamuseerde vrouw me de volgende ochtend, tegen de politiemannen gezegd hebben: 'We hebben zonet de tulpen uit alle bloembakken van de omgeving geplukt, mogen we nu voor één nacht de gevangenis in? We zouden dat toch zo graag eens willen beleven.' De agenten hadden het ook als grap bekeken, mijn vrouw en haar vriendin mochten dus niet de cel in. In plaats daarvan hebben ze de twee dames met bloemen en al in hun politiewagen naar huis gebracht. Ik lag al in bed en was volledig verrast, toen ik de volgende morgen die tulpen zag staan op onze eettafel. Ik heb juist beschreven wat mijn vrouw me verteld heeft, maar geef de lezer toch de raad mee er geen voorbeeld aan te nemen.